

Վրասիայի վրայ շեղանքը իրենց պարզ-
նեց կըրկուտը հայտնաբերուած հա-
մար բայց աղքատութիւնը իրար
զանազան երկաթի ծանրացած կայ ի-
րենց պարանոցին վրայ չունին ոչ
մշակեալ արտօրայս ի հունձ, և ոչ
եղն ամիրս ի լուծ, և եթէ ունին
քիչ մի ապրուստ ի ձեռքին և զայն
հարկահանք կ'առնուն:

Եթէ սոցա զառնազան վիճա-
կին անմիջական դարման մը չըն-
ծեալ ազգիկ կամ տեղութեան
բնակիչները չեն կարողանալու
զարգացնել իրենց սոցալական
կարգը կը հրաւիրուի և խնամակա-
լութիւններն կը հայցեմ այն տա-
նապետալ գիւղացւոց համար, եթէ
այս տարի միայն սոցա օգնութիւն
մի լինի, պիտի ուշադրեալին և ինք-
զինքնին գտնեն:

Արդարեւ մեք սոցա վշտային վի-
ճակը չկարացինք ըստ արժանւոյն
նկարագրել տակայն գիտաւստ սըր-
անբու համար այսքանս ալ բաւա-
կան է, որոց վրայ դրամ են սոցա
իրենց յայն, եթէ Աստուած մի ա-
րասցէ, այն ալ ի դերն եղնէ, այն
ատեն բոլորովին յուսակաւոր պի-
տի լինին. սակայն մեք մեր պարս-
քը կատարելու համար այն գիւղը
զերելինք, կը խնդրեմ որ Ձեր ալ
գօգուտ թերութեան միջոյն մէջ զայն
ասպնջակներու բարն հասնիք, ի
վրաս մարդասիրին Աստուծոյ և
ազգին, որոյ վրաս կանխաւ մեր
շնորհակալեաց հաւատարմք մատու-
ցանելով առ Ձեզ:

Մտամ ողջունիւ սիրոյ
աղօթարար
Առաջի Տեղապահ
ՏԻՄՈՒԹԻՍ ՎԱՐԴԱՊԵՏ:

ՆԱՄԱԿ Ս. ԲԵԴՐՄՊՈՒՐԿԷՆ

1881 յունիսր 17/20.
Այս անգամ ես կամեում եմ խո-
սել մի նիւթի վրա, որ իւրաքանչիւր
Հայի համար հետաքրքիր է, այն է
Մտակոյնի Լազարեան ձեռնարանի վերա-
բերութեամբ:

Արդէն 1815 թուին, երբ բացվեց
այդ ձեռնարանը, Լազարեանները զը-
ցին ապահովութեան մի դրամագրոս
այդ դպրոցի գանձարանը, իսկ մի մի-
լիոն բոլոր, որոչէս զի այդ վիտերի
հաշով ի միջի այլոց, Լազարեան ըն-
տանիքի հաշով դատարարակին այդ
տեղ 50 աշակերտներ մինչև ընթացքը
լիցիւմ մի մէջ աւարտելը: Որովհետև
այն ժամանակ, երբ բացվեց ձեռնարա-
նը, ամբողջ Հայոց աշխարհը դեռ ևս
մտաբեր մէջ էր, չունեալով զիրենց
ոչ մի ուսումնարան, այդ պատճառով
Լազարեանները մտածեցին իրանց ձե-
ռնարանի մէջ դատարարակել և հոգե-
բակասնութեան համար երիտասարդներ,
ընդունելով աշակերտներ նոյն խոչ հո-
գեւորական դատարարակել: Այդ նպա-
տակով սահմանեցին այն օրից 50 վա-
կանիայից 50 հատ տալ աշխարհա-
կաններ որդիներանց, իսկ 20 հոգեւո-
բակիան զուսակներին:

Բայց սոցապէ տարուայ մէջ, որ
մտա 70 տարի է, Լազարեան ձեռնա-
րանում աւարտած հոգաբարու հոգե-
ւորականների գաւակներըց զիրենց և ե-
րեք երեք հատ չը կայ, որոնք իրանց
նուիրելին հոգեւորականութեամբ: Սո-
ւից պարզ է, որ Լազարեանները սը-
խաղեցին իրանց դիտարարակեան մէջ,
Հոգեւորականների օրդիք, ուսում ա-
ւարտելուց յետոյ, աշխարհական էին
դատուում:

Այնուհետև, 1815 թուին յետոյ
մինչև այժմ բացվել են Երեւանեան
զպրոքը, Հայաստանի գաւառական բա-
զմներում այլ միջնակարգ հոգեւոր
զպրոցներ, վերջապէս և Երեւանի ձեռնա-
րանը, որոնք բոլորն էլ նպատակ ունեն
պատրաստել զխնամարտական հոգեւորա-
կաններ: Արդէն հարց է, թէ որքան
հասնում են այդ զպրոցները իրանց
նպատակին, բայց քանի որ հարկեր հա-
զարներ են վճարուում մեր հոգեւորա-
կանների կրթութեան համար մեր բա-
ւոր զպրոցներում, այլ ևս ինչ հարկ
կամ պահանջներ Լազարեան ձեռնարա-
նում սկզբունական 20 վախճանի տմ-
բողջութեամբ հոգեւորականների գա-
ւակներին կրթելու համար: Մերթէ ա-
շխարհ օգտակար չէր լինի, եթէ 20 տե-
ղը բաժանելը երկու անոն վրա, որոն-
քոց տարը դարձեալ պահելը հոգեւոր-
կաններ պատրաստելու համար, իսկ

մնացած 10 վախճանները յատկա-
գէտի կողմանեան այն Հայերի գաւակ-
ներին, որոնք օտարացել են իրանց
ազգութենից և մարդերի լեզուից և
խորթանում են նոյնպէս իրանց պապե-
րի հաւատեց, զի նկարձակ օտար գաւա-
նութիւններին: Ես խոսում եմ զլաւա-
ւորագոյն Արատանի, Կախիթի, Գո-
րու, Քուրթայի օտարացած Հայերի և
Նուխու կողմերի Ուստիացի Հայերի
մասին, մի խօսքով կողմանեան այն
բոլոր Հայերի մասին, որոնք հետզհե-
տէ կորցնում են թէ լեզուով և թէ
սրբութեամբ իրանց Հայ լինելու մա-
սին ինքնաճանաչութեամբ:

Ի հարկէ աւելի էլ լուս կը լինէր,
եթէ Լազարեան տունի այժմեան ներ-
կայացուցիչ իշխան Արամիւր-Լազար-
եանը, հայրենասիրական զգացմունքից
թերազրկած աւելացնէր առ հասարակ
վախճաններին թիւը, — այն ժամա-
նակ հարկ չէր լինի հոգեւորականների
համար եղած վախճանները կրթով
չափ պահպանել, վերև յիշած օտարա-
ցած Հայերի գաւակներին միւս կէտը
տարու համար: Այն ժամանակի կարելի
էր ընդունել Լազարեան ձեռնարանում և
Թիւրքաց Հայաստանից մասնակիներին,
Բայց եթէ հարց չը կայ վախճաններ
էր թիւը աւելցնել, — զոնչ ցանկալի
է որ մտքում լինի այն փոփոխութիւնը,
որ ես վերև յիշեցի:

Յանկալի էր մտածանք ընդունել
կողմանի այնպիսի սեղերից աշակերտ-
ներին, որոնք Հայ տարրը թէ և օտա-
րացած է, բայց բազմաթիւ է, ինչպէս
օրինակ Նուխու կողմերում, այն ինչ,
օրինակ, Քուրթայի կողմերում, կամ
Կախիթում Հայերը քիչ են թուով: Այս
խնդիրը յարուցանելով ես, ի հարկէ,
հարցը չեմ կամեում զձեզ, այլ թու-
նում եմ նրա զձեզ իշխան Արամիւր-
Լազարեանի խոհեմութեամբ ու ստու-
ջամտութեամբ:

Իրեկ բեցի որ Ս. Պետրուրուզի և
Մտակոյնի Հայ եկեղեցիների կալուա-
ճական գործը զձեզ վեցաւ միջխորտ-
ութիւնից յօղուտ իշխան Արամիւր-
Լազարեանի, սպիւնը զձեզ վեցաւ, որ
այն, ինչ հաստատել են յաջորդաբար
իրանց ստորագրութեամբ չորս կայսր-
ներ՝ թուրքի Ս. Բեւերիս, զրի և Մտակ-
ոյնի եկեղեցական կալուածների առ-
նորինութիւնը Լազարեանների ժառանգ-
ների իրաւունքի տակ, մնայ դարձեալ
անփոփոխ:

ՍՈՎ Ի ՀԱՅԱՍՏԱՆ
ՏԵՂԵԿԱԳԻՐ
ՈՒ Գ. Գ. Ե. Լ.

Ս.Ո. ՍՈՒՆԵՆԻՍ ԿԵՂԻՐ. ՏԻՆՉԵՆԱԿՈՎՈՎԷՆ

Ղաւթիկի գիւղը 21 նոյ. 1880
Տեղաբ.

Այք յարտատուս, ցու ի սիրա
և միտք ի յարմար կը գրեմ այս
նամակը, որուն մէջ համառօտ կեր-
պի կը նկարագրեմ նաև Ղաւթիկի
գիւղի վշտային սովից զժրագրէ վի-
ճակը:
Իրգարե Ղաւթիկի գիւղը, որ
կը բաղկանայ 300 տունէ և աւելի
ևս և ունի մարքոք օգ. և զովա-
ցուցիչ ջուր և զուտ կլինայ: Բայց
սովից համար արդեօք այն վճիտ
և զով ջուր ինչ աղբեղութիւն ու-
նի, սովիւղը պիտի յազեկայ ու-
տելով և զսովանոյ ըմպելով:

Ղաւթիկի գիւղը իւր մէջ պա-
րունակած չունի իւր լինակներէն
արական սեռի էակը, որք բացա-
կայութեամբ կը պանդխտին օտար
ստանեղաց ներքոյ: սովեալ իրական
սեռը, ինչով պիտի պրծի սովոյ
մարդկանց ճիւղներէն, մասն զի
արական տէր և խնամող իր տկան
սեռին ըլլալու է:

Ղաւթիկի գիւղի սովեալները չու-
նին իրենց գտնելու մէջ գտնէ մէկ
այժ մի, չունին այն մի սեռով և թիւ
մի հոգ. չեն միմիկարու իր սուբ-
բայցից եղանակին ձմերան այս քա-
ցիչ գտնէ վառելիքով: չկայ գտնէ
մերկածածակ գիւրագրին ագանե-
լիք մի հազար անհայր գաւակունք
անտէր կանայք, անխնամ հար-
սուսք, անպոչուզան աղջկունք,
ինչ վիճակով պիտի անցնեն այս
ձմեռը:

Ղաւթիկի գիւղի զժրագրու-
թիւնը կրնաք նկարագրելով հաս-
կընել սովից զրած ցուցակէն՝ որ
ընդ մեծի մասին իրական սեռի
բանական էակներ են, վասն զի նո-
ցա էրիկ մարդիկ, որ աս նուազն
ատեն տարներով կը գնեցնային
կ. Պոլսոյ խորշերը, որոնցմէ շատե-
րը և ոչ երբէք կը խնամեմեն իրենց
զերգաւանքը: Ղաւթիկի գիւղի
սովեալ կին մարդիկ որ չունին կատ-
սայ և կապերտ, չունին վերմակ,
անկողին, չունին ցանուած գէթ
կորեկ, չունին մանուղ գերանգի,
դարնան գուժարեւ ձմեռս ինչ բով
և գոյժ, ինչ սպառնալեաց ար-
հարանք կը խոտանայ սովից:

Ղաւթիկի գիւղի սովից ներ-
կայ վիճակի՝ արեւուր և դառն է
վասն զի տուները էրիկ մարդ չկայ,
վիճակները կորեակ չկայ: Թանկ
ըլ, կրակարանք վառելիք և կրակ
չկայ: հացարանը հաց չկայ: մա-
նակն հաց կը խնդրէ, երախայն
կով կը հայցէ: գայով ապագային
յուսակաւոր կ'սպասէ: ներքին յոյս
մը խորեց իւր արտին մէջը: երբ ի-
րենց անուսնք գրեցինք: երբ տե-
ղեկացանք իրենց վիճակին, երբ
յուսակաւորեցինք զիրենք թէ: Երե-
ցէ կեդրոնական Մովսէսը խնամա-
տար Յանձնաժողովոյ բարերարք,
պիտի միմիկարեն զձեզ, օգնեն
ձեզ, գործունեն զձեզ, ձեզի կը
մնայ սպասել և յուսալ, և ասա-
ցինք սովից:

Ղաւթիկի գիւղի բնակչոց ան-
նկարագրելի սովորութիւն մի կայ-
որն որ տնտեսելի է, և Ղաւթ ևս
յոյժամանօթ էր անդտնին: տա-
նուտէրն կը պանդխտի և տանտի-
կինն պարտ կընէ: արքունի տու-
բըն կը հոգայ, տոկոսով վաշխա-
նուտներէն առնելով, փոխանակալի-
րը իւր էրիկ մարդոց վրայ զրկելով
ի կ. Պոլսոյ, յետ կը դառնայ, և
կինն երաշխաւորեալ տոկոս տոկոսի
կըրայ բարդելով պարտամուրհակ
կուտայ: էրիկ մարդն առ երկուրի
պարտուց իւր հարկներէն կը զըր-
կուի, և կին մարդ անշարժ և շար-
ժական կալուածներէն կը մերկա-
նայ, էրիկն յ'օտարութեան, և կին-
նըն ի թշուառութեան կը տագնա-
պին, Աստուած այց արասցէ թըշ-
ուա՛ւ սովից:

Տեղաբ, Ղաւթիկի գիւղի սովե-
լոց, ասնից, պարտուց օրքանու-
թիւն յակնեմ յանուսնէ բեցցինք
վիճակագրութեան հաշուեցուցակի
մէջ. նաև զիւր քանիսր տան սով-
եալ անձինս: այս նամակի մէջ մի-
այն դասնց, զանձանց և զպարտուց
օրքանութիւն կը նշանակեմ Ձեր
միջնութեանց սեղեկութեանց հա-
մար, գիւղին քահանայից, միտար
և Մուսային աղաներուն, Բէլի, Բի-
թուր, խորշերոյ և իւր քանիսր
թուղի մէկ երկու անձանց ներկա-
յութեան, նաև Արժ. Վարդան
վարդապետի, և որոց իւր քան-
չիւրք ստորագրելու տուած եմ:

Տունք 136, անձինք 374 պարագը
3777 Օսմ լիւրս, յիշելով զանուսնս
պարտատեարց: ըստ իս շատ հար-
կաւոր է այս նամակը ուղղակի
կերթ սովիցը խնամատար Յանձ-
նաժողովոյ զրկէք: շարժելով զա-
նոնց գութ և խնամ հրատարակու-
թեամբ և ի լրագիրս, որով և ըզ
վիճակիս զժրագր սովեալ անխնամ
անձինս մշտամտայց աղօթարար
կընէք Մովսէսը խնամատար բարե-
բարներուն կենաց երկարութեան
և գործոց յաջողութեան համար:
Մտամ անձուէր աղջիւս
Ն. Վ. Բ. Գ. Ե. Լ.

ԳՐԻԳՈՐ ՍՈՂՈՐՈՒՆԵԱՆ

(Վ. Բ. Գ. Ե. Լ. իւր սոցալական միջոցի
մէջ որովս հրատարակեցաւ.)

Յ. Գ. Տեղաբ, սովեալ հիւան-
դի մը տեսութեան գիւտցի, Մուս-
այինն առաջարկութեամբ տունէ
մնայ, որ առանց ծածկութի պատ-
կած ծեր մը հարկ բամբուլ կը հե-
ւէր, անունը Մ. Ասպատուր, ինքը
միակողմանի, դառն կը հեծէր,
երիտասարդ խորք աղջիկն անայր
և մերկ, հիւանդէն աղաւջ, կինն
իւր մերկութեան վրասն մէկ ան-
կընը, քանի մը աղջիկ և մանր ե-

րակայք կը պոսային հաց, հաց
հիւանդն կը պոսար իւր խերագա-
րութեան, կինն կը ծածկուէր իւր
մերկութեան. տունը ցուրտ ու
գիճին. երեխայք կը գողային ցուր-
տէն: հիւանդն ա՛յն ջուր, ջուր կը
պոսար, աղջիկն որ կին մ'էր ա-
նայր, մերկութեան և առ ամբողջ
չմտանար ջուր տալու: հոն ըլլա-
րու էիք, Տեղաբ և տեսնելու, ինչ
տեսարան էր արդեօք սովիայ:
հիւանդին մտաբայնք, հիւանդն
անզգայ ակնարկ կը ձգէր մեր ներ-
քեւ բան մը, գտնէ ձուրթի աթու-
մը գնելու: բայց չկար աթու և
կտար մի կապերտ: չկար և օգնու-
թիւն մի մեր կողմէն, արեան ար-
տասուք թափելով դուրս ելանք:
բայց ինչ, գրէ և մեյն ըլլալու
էր որ այս տեսարանը ճառագրէր:
հարկ դրոյ գիւղին Միտար և Մու-
սային Հայ Եկեղեցականներուն վրայ, որ
իրենք խնամեն մինչև Ազգիւս բա-
րեբարները որդմին, ո՛հ, ո՛հ, ո՛հ,
վիճակ դառնագին:

Կրկին 50 տուն ալ սովեալ գըր-
ուեցաւ:

ԱԶԳԱՆՈՒՆԷՐ-ՀԱՅՈՒՆՆԵԱՆ
ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ
Ե Ի
ԼԵԶՈՒՍՊԱՅՔԱՐ

Ս.Ո. «ՍՊԵՏ» ԵՒ Ս.Ո. «ՍՊԱՆՍՍ»

Տէր խմբագրատեղա.

Անկեղծ և ճշմարիտ խօսքերն ընդ-
հարկուց կեղծաւորական չղբեր-
թութեանց բազմը չեն կրնար ունե-
նալ:

Արդի լեզուաւարդներն նկատմամբ
իմ մէկ անկեղծ գիտողութիւնս ոմանց
սպեկտական զգացմամբ, այլոց կողմ
նախորական սպանն զպէր է: Մեծ
փայլ չէ այս, իմ և անոնց գրածներն
հրատարակի վրայ են, և հետեւեալ քա-
նի մը հատուածներն ալ կրնան իմ
միտք ամբողջանել, և միանգամայն
պատասխանի տեղ բուն ԱՍՊԵՏԻ և
ՊԱՆՍՍԻ գրածներուն, զորս, ԱՐՍ.
Մ.Ո.Պ.Գ. պատասխանին հետ, դեռ այսօր
կ'արգայն:

Իմ յարգով Ասպետին սպեկտական
պաշտպանութիւնն Հայուհեաց, որուն
սակայն բնու պէտք չկար, և իւր խը-
սովայն սիրով ու անհաղիստ միտքն
անգործեցնելու համար, կ'իմացնեմ որ
եթէ իմ նամակն ոչիւ ուզով կարգացած
ըլլար, սխտի տեսնէր որ վիճարանելու
մասին Հայուհեաց անհարկաւ իրաւուն-
ք չէր թխտած, քննահարակն հաս-
տատար էր որ ԱՆՍՍԻՆ, իրեն անհատ,
կարող է, սպաս է, գարարի կամ աշ-
խարհաբարի կողմը բուն և սպառ-
պանելու ինչչափ և որպէս որ կարենայ
և կամենայ: Բայց, կ'ընէր Ազգանուէր-
Հայուհեաց ընկերութիւնն, իւր բուն
նպատակէն չեղած և անուղղակի վնա-
սած կըլլայ անոր, եթէ, էքրե Մարքի
մը, աշխարհաբարեան կամ գրարարեան
կուսակցութեան յարի, և անոնցմէ
միջոյ գործը ըլլայ: Արդ, ես ցուցա-
ցիւր էի, և կրնամ նոյն խոչ Անահայ
քանի մը անգամ բացատրութիւններէն
ցուցնել, որ Ազգանուէր-Հայուհեաց
ընկերութիւնը գրարարեան կուսակցու-
թեան ձեռք գործը մ'երգած է անոնց
պայափարներն յատմ առնելու ո՛ր է
միջոցաւ: և ես, որ ցարդ բաւական
օժանդակած եմ այդ ընկերութեան,
անկեղծապէս կարգարարէի որ այս ըն-
թացը չի կրնար նպաստել առաջադը-
րած նպատակին յաջողապէս գործա-
ղըման:

Քաղով այն հարցմանս որ Ե միմէ
Ազգանուէր-Հայուհեաց ամեն անգամ
ներքն ալ կրնեն լրի աշխարհաբար խոչ
զրկել, ԱՍՊԵՏ իրաւունք չունի գայ-
թակելու, զի եթէ մեր իրական սե-
սին աղիտութիւնը դեռ անչափ խո-
րտնաց անգործեցնելու մէկ մասը չը
գիտեր աշխարհաբար գրել, սպաս ու-
րմեն խոհեմութիւն չըլլար բարձրէն
թափել և անգործեցնելու իւրաքան-
չիւրին անհատական իրաւունքն յար-
գելով հանդերձ, ընկերութիւնն ինք,
իրեն կրթական մարմին մը, բանաւո-
բազմ չէրնար գրարարի հետ խաղալ,
առաւել ևս, չկրնար գրարարեան կու-
սակցութեան կուսակցութեան մէկ մասին հիւ-
նովին երեւակայական զարգացարաց
գործադրման միջոց մ'ըլլալ:

Խոչիրն, որպէս կ'երևնայ, ո՛չ այն-
քան Անահայ անուսն ներքե ծած-
կուած օրերոցի մ'անձնական գաղա-

վարաց վրայ է, որքան այդ գաղա-
վարներուն իրացման վրայ է՝ այնպի-
սի ընկերութեան մը կողմէ, որ միայն
չեզոք զերք բունեղով կրնայ յաջողիլ իւր
անմիջական նպատակին մէջ:
Քանի որ ընդգիտականներէս մին
կրնէ թէ աշխարհաբարեանք ասեղ քա-
նակ մ'են, ո՛չ ապաքէն Ազգանուէր-
Հայուհեաց ընկերութեան ճշմարտապէս
բարեկամ եղած կըլլամ երբ պնդեմ որ
այդ ընկերութեան չէրէն իւր չեզոք
զերքէն, և գրարարեանց յարեալ, չը
վշտացնէ աշխարհաբարեանց այդ ա-
հեղ բանակն, որոյ մէջ գրամով, խօս-
քով, ազգեցութեամբ և քաջակերու-
թեամբ իրեն նպատակներ կրնան գըւա-
նալի:

Հետեւաբար, իրական սեռին յատմ-
զիտութեան և արական սեռին հետ
հաւատարութեան վրայ Ասպետին ինձ
կարողացած ճառը խնդրէն բարբոյն
դուրս է:

Իրական սեռին յատմզիտութիւնը
ստատաստմբ չկրնար ձեռք բերուիլ, և
գաղան սեռին արականին հետ հաւա-
սարութիւնն ալ կը պահանջէ որ իրա-
կան ընկերութիւնը ալ լեզուի խնդրոյն
մէջ չեզոք կենան արական ընկերու-
թեանց պէս:

Պալլասի լեզուն կայր կողմասիրու-
թիւն կը հասի, և չալիսի զիմանէի
պատասխան գրելու, եթէ չիմանայի
որ իւր իմաստակութիւնը կրնայ շղարք-
նել տարարակներն, սքք, վա՛սք Աս-
տուծոյ, պահաս չեն:

Պալլաս ապա՜նով թող ըլլայ որ Ա-
նահային նախանձոյ չկայ. քա՛ւ լիցի
կրնայ խնդր մ'իմ ըլլալ որ անոր
պաշտպանած դատն և զոյն պաշտպա-
նելու համար հրատարակած յօդուած-
ներն երբէք նախանձելի բանե՛ր են
արդեօք:

Քաղով այն իրաւաբանական գիտողու-
թեան, որով Պալլաս Անահային աննա-
պատասխան կը ճգնի Ազգանուէր-
Հայուհեաց ընկերութիւնն, անկեղ-
ծապէս կըսեմ որ չկրցի խնդալս բուն
իւր այդ նրախոսութիւնները տեսնե-
լով: Բայց թէ Անահայ խնամ մո-
տէն յարարութիւնն ունի այդ մարմ-
նոյն հետ, և թէ՛ մինչև տարիճան
մը՝ անոր գաղափարաց թարգման
հանդիսացած է, այս կը հաստատուի,
և մէջ այլոց, նոյն ինքն Անահայ կրկու
յօդուածոց վերջաբաններէն, ինչպէս
նաև այն նամակէն, զոր ինչպէս Անա-
հայ փութացեր է ձեռնացանել առ Մա-
սին, Ազգանուէր-Հայուհեաց ընկերու-
թիւնն ուղղեր է առ Անահայ, արդի
լեզուաւարդներն նկատմամբ:

Արդ, քանի որ այդ ըն

